

РЕНЕГАТЪ

Кабака застана срѣдъ могилата, сложи дланъ надъ веждитѣ си и малкитѣ му очички се впиха на югоизтокъ, къмъ дерето. Двамата пждари застанаха отъ дветѣ му страни и сжщо така се загледаха.

— Има рѣзано, но хора се не виждатъ, — заяви единиятъ отъ тѣхъ и приглади дългитѣ си мустаци.

— Не се познава, — отсѣче решително Кабака. — Трѣбва да сж на друга нива, а Стайко?

— И азъ така мисля, — потвърди Стайко, безъ да си снее дланъта. — Рѣзано нѣма, пѣкъ и хора се не виждатъ... Батю Колю има вѣрно око, ама тоя пжтъ сбърка, май..

— Басъ държа! — сопна се Колю и плюна върху палеца си. — Еее! Гледай право срещу Кръстановата круша! Долното кюше е орѣзано и е орѣзано тази утринъ, снощи минахъ отъ тамъ — нищо не бѣше побарано...

— А че.. да наминемъ, — отстжпи Кабака. — Ама дето само пжтъ ще бѣхтемъ...

— Е, че кжде другаде ще сж? — попита Колю.

— Може да сж отишли на Караванювчето да рѣжатъ, — предположи Кабака и се загледа въ дългитѣ му мустаци.

— На Караванювчето сж орѣзани... две нивици има само на „Кавгаза“, — съобщи съ половинъ уста Стайко.